

گفتگوی تمدن هادر خارج، برخورد فیزیکی در داخل!

نهاد ریاست جمهوری برای و صوف به همین هدف، انجام شده است. اما آیا این مرکز به تنهایی قادر است چنان سهم و نقشی را ایفا کند؟ فضای سیاسی کشور باید چنان آرام باشد که دولت و مراکز فرهنگی و اجرایی بتوانند در کنار و همراه با مرکز گفتگوی تمدن ها، در ماههای این سال فعال باشند، نظریه بدهند، اقدام کنند و ضمن کوشش صادقانه برای ثمربخشی سال گفتگوی تمدن ها، فرهنگ و تمدن ایرانی را به دنیا بشناسانند و برای کشورمان کسب ابرو و اعتبار کنند.

اما در شرایط حاضر نه فقط ما از چنین آرامشی محرومیم، بلکه بیم آن می رود با نزدیک شدن به زمان برگزاری انتخابات ریاست جمهوری در خرداد سال ۱۳۸۰، شاهد اوج گیری اختلاف ها و تنشجات ناشی از آن باشیم. این واهمه بی مورد و بی اساس نیست. شیوه طرح نظریات گروههای سیاسی در زمینه های مختلف، نه تنها شباهتی به یک گفتمان سالم و قابل قبول ندارد، بلکه عمدتاً دارای پس زمینه های خشونت طلبی، عدم تفاهم و حتی کین خواهانه است.

بدین قرار اگر وضع بر همین منوال پیش برود، احتمال برخوردهای فیزیکی بین دارندگان اندیشه های متفاوت در کشور دور از انتظار نیست. و اگر چنین شود، در سیزدهم و چهاردهم آذر ۱۳۸۰ که اجلاس ویژه مجمع عمومی سازمان ملل برای سال گفتگوی تمدن ها برگزار می شود، ما چه سخنی برای گفتن خواهیم داشت؟!

از روز دوشنبه دوازده دیماه، سال ۲۰۰۱ میلادی، سالی که به پیشنهاد آقای سیدمحمد خاتمی، رییس جمهور ایران و تصویب سازمان ملل متحد، به سال گفتگوی تمدن ها اختصاص یافته، آغاز شد.

نظریه آقای سیدمحمد خاتمی در زمینه گفتگوی تمدن ها در واقع «آنتی تزی» است در مقابل «تن» سامویل هانتینگتون که در کتاب معروف وی، موسوم به «برخورد تمدن ها» ارایه شده است و در جوامع غربی، خصوصاً در میان گروهی از سیاستمداران و نظریه پردازان افراطی، طرفدارانی جدی دارد.

زمانی که آقای خاتمی نظریه گفتگوی تمدن ها را اعلام کرد، گمان نمی رفت تا بدین حد جدی گرفته شود و مورد استقبال کشورها، محافل و شخصیت های فرهنگی گوناگون قرار گیرد. نگاهی به سیاهه برنامه هایی که از سوی سازمان ملل متحد برای اجرا در سال ۲۰۰۱ و در سراسر جهان تدارک دیده شده دامنه موفقیت ایران را در به کرسی نشاندن نظریه ای انسانی و فرهنگی که نشأت گرفته از تمدن کشور کهنسال مان است، نشان می دهد.

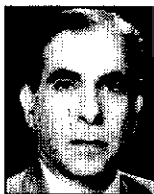
این موفقیت ایجاب می کند که ایران، به عنوان مبتکر و پیشنهاد دهنده این نظریه و برنامه، سهم و نقشی بسزا برای غنی تر کردن دستاوردهای این سالی که می تواند تضادهای رنج های انسانی را در مناطق مختلف جهان کاهش دهد، برعهده گیرد. ظاهراً تأسیس مرکز «گفتگوی تمدن ها» در جوار

همکاران این شماره

(به ترتیب حروف الفبا)

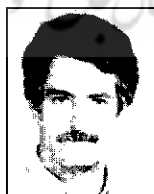
فریدون فریاری

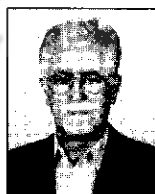
دکتر هوشنگ طالع

دکتر فرشید سیم بر

میر عبدالله سیار

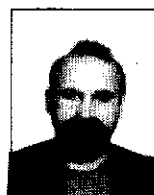
دکتر شاپور رواسانی

محمد اسماعیل امینی

علی اصغر مصطفوی

رامین مستقیم

عباس محمدی اصل

ابوالقاسم گلباف

دکتر نوشیروان کیهانی زاده